

Irma Lauridsen

Oliver og Rasmus er kæresten

Oliver og Rasmus er kærestere
© 2008 Irma Lauridsen og CDR-Forlag
Omslag: Ulla Rose Andersen
Tryk: Livonia Print
ISBN 978-87-7841-454-0

Ekspedition:
Boghandlen eller direkte fra CDR-Forlag
Skolebakken 11
DK-8000 Århus C
Tlf. 8612 3078
cdr@cdr-forlag.dk
www.cdr-forlag.dk

En ny dreng i klassen

Jeg havde glædet mig helt vildt. Der skulle komme en ny dreng i klassen. For de fleste ville det ikke betyde noget. Men det gjorde det for mig.

Jeg håbede sådan, at jeg nu kunne få en ven. En drengeven! Alle de andre drenge i klassen havde drenge som venner. Men ikke mig. Jeg var den eneste, der kun havde piger som venner. Og det var fint nok for mig. Men drengene drillede mig med det.

Der var selvfølgelig nogle af drengene, der var vilde med pigerne. Eller bare med én pige. Men det var, fordi de gerne ville komme sammen med dem. Som kærester. Den slags sagde slet ikke mig noget. Jeg ville bare gerne have dem som kammerater.

Nej, jeg passede ikke rigtigt sammen med drengene. Jeg syntes, de var alt for vilde. Og så snakkede de hele tiden om sex. Alt skulle vendes, så det handlede om sex. Det syntes jeg virkelig var åndssvagt.

Pigerne snakkede ikke sammen på den måde. Jeg har altid interesseret mig for det samme som piger, lige siden jeg gik i børnehaven. Da dét skete, jeg her vil fortælle om, gik jeg i syvende.

Efterhånden var jeg ikke så meget sammen med pigerne mere. Mest fordi de andre drenge grinede ad det.

»Nå, hva' så, tøser?« råbte de, når jeg sad på bænken og snakkede med pigerne. Og så gloede de på mig.

»Du skal da bare ud og spille fodbold med de andre knægte, Oliver,« sagde min far tit. Han mener, at fodbold er løsningen på alt. Tænk, han tror, at alle drenge gider spurte rundt efter en dum bold. Ellers er man ikke en rigtig dreng. Og sådan én vil min far have, jeg skal være.

Når han sagde sådan, blev jeg sur. Og en gang svarede jeg:

»Jeg gider jo ikke spille fodbold, så fat det dog!«

Men han fattede ingenting.

Mig og pigerne

Det var sjældent, de andre drenge sagde noget til mig i skolen. De regnede mig ikke rigtig for noget. Det var virkelig hårdt. Men så kom pigerne hen til mig og snakkede i stedet for. Det var også hårdt, for så blev jeg jo mobbet af drengene for det.

»Så er tøserne samlet igen!« råbte de og grinede mig lige ind i hovedet. Jeg bad dem holde kæft. Eller også sagde jeg ingenting. Begyndte jeg først at sige noget til dem, hidsede jeg mig alt for meget op. Og så blev det hele bare værre.

»Er I da uvenner?« spurgte min mor, når jeg snakkede om, at drengene ikke gad mig.

Jeg rystede på hovedet og sagde: »De snakker jo kun om tøser. Det er sgu da røvkedeligt!«

»Det er da spændende!« grinede min far. »I din alder finder man sin første kæreste!«

Jeg havde aldrig hørt noget så dumt. Jo, jeg vidste da godt, at mange i klassen prøvede at score en pige. Men jeg kunne ikke tænke på en eneste af pigerne som en kæreste. De var jo bare mine venner.

Jeg tænkte tit på, at forældre virkelig er dumme. I hvert fald *mine*. De synes, at alle skal være ens. De forstod ingenting om mit liv. Om, hvordan *jeg* var.

Det værste var, at det gjorde jeg heller ikke selv. Det meste af min fritid sad jeg bare og læste. Eller også var jeg på nettet.

Rasmus

Men endelig startede den nye dreng i klassen. Rasmus, hed han. Han var høj og havde brunt hår. Han havde seje sko på, store bukser og en fed trøje. Han virkede meget sikker på sig selv. Det forstod jeg ikke. Hvis det havde været *min* første skoledag, var jeg faldet død om af skræk. Men Rasmus gik bare rundt og snakkede med en masse fra klassen. Både drenge og piger.

Første dag turde jeg ikke snakke med ham. Jeg så på ham næsten hele tiden. Men det opdagede han ikke.

Det var mest pigerne, han snakkede med. Og det gjorde åbenbart ikke noget, når det var

ham. Mærkeligt, for *ham* kaldte drengene ikke en tøs.

Jeg var helt vildt skuffet. Jeg havde glædet mig sådan. Men Rasmus så mig jo slet ikke! Nå, måske var han heller ikke én for mig. Hvorfor skulle han også være det?

Så skete det! Næste dag kom han hen til mig og begyndte at snakke. Bare sådan – på en frisk måde. Helt afslappet.

»Hejsa, hvad hedder du?« sagde han. Og så snakkede vi, som om vi havde været venner i lang tid.

Det var næsten, som om jeg kendte Rasmus. Han spurgte, om jeg havde nogle interesser. Og om, hvad jeg lavede i min fritid. Så jeg fandt på en masse, der lød spændende. Det ville være for dumt at sige, at jeg bare sad ved computeren.

Rasmus fortalte, at han spillede trommer. Han har gået på musikskole i den by, han kommer fra.

»Skal vi ikke lave et band?« spurgte han.

»Jeg kan altså ikke spille på noget,« sagde jeg.

»Så se dog at få det lært, mand!« sagde han så. »Det er fedt! Er der nogen i klassen, der spiller guitar?«

Jeg svarede: »Det gør Michael vist. Og Gustav, tror jeg nok.«

»Og ... hvem er det nu lige, Michael og Gustav er?« Rasmus så sig om og grinede, fordi han ikke kunne huske alle navnene.

Da det ringede ud til frikvarter, kom Rasmus hen til mig og sagde: »Går du med?« Så gik vi ud sammen. Rasmus tog sin blå kasket på. Han satte skyggen i nakken. Jeg så, at de andre drenge gloede. Men de sagde ikke noget.

Jeg viste ham hele skolen. Biblioteket, toiletterne og den slags. I starten kunne han slet ikke finde rundt. Det syntes han var skægt. Senere så jeg, at han snakkede længe med Gustav. Måske aftalte de at spille sammen.

Rasmus og pigerne

To dage senere tog jeg mod til mig og spurgte Rasmus, om han ville med mig hjem fra skole. Men han skulle med Malene hjem. Anne skulle også komme, sagde han. Som om der slet ikke var noget sært i det. Gad vide, hvad drengene ville sige, hvis de hørte, at *jeg* tog med pigerne hjem? Det gjorde jeg jo nogle gange, men jeg snakkede aldrig højt om det.

»Kommer du ikke også med?« Rasmus så på mig, og jeg rystede på hovedet og svarede: »Nej, ikke i dag.«

»Nå, det var sgu ærgerligt ... men en anden gang vil jeg gerne hjem til dig,« sagde Rasmus. »Det må vi lige finde ud af. Snart, ikke?« Han smilede. Jeg nikkede.

Dagen efter så Rasmus' hår anderledes ud. Først ville han ikke tage kasketten af. Men jeg kunne se det alligevel.

»Malene klippede mig i går,« fnisede Rasmus. Før vi gik ind i klassen, fik jeg lov at se hans nye hår. Det så meget mærkeligt ud og strittede ud til alle sider. Han så på mig og sagde:

»Nå, hvad synes du?« Så grinede vi begge to. Han lignede noget, der var løgn.

»Ny mode,« sagde han. »Det siger jeg bare til de andre. At jeg er blevet klippet af en rigtig dyr frisør.«

»Så kommer resten af klassen med samme frisure i morgen,« sagde jeg.

I 14 dage snakkede vi rigtig meget sammen i skolen, Rasmus og mig. Det var vildt hyggeligt. Der var en masse, der sagde noget om Rasmus' hår. Men han syntes bare, det var sjovt, og han jokede selv med det.

I frikvarteret sad vi nogle gange inde i klassen og lavede lidt matematik sammen. Det var han ikke så god til, men jeg ville gerne hjælpe ham. Jeg blev næsten helt glad for at gå i skole.

Men i fritiden var han mest sammen med pigerne. Det var jeg træt af. Hvorfor kunne han ikke være sammen med mig efter skoletid? Det blev jo aldrig til noget. Hver gang jeg spurgte, havde han altid en anden aftale. Eller også sagde han: »Måske i morgen!«

Han var også tit sammen med Gustav for at spille. Vist nok hver torsdag. Rasmus sagde, at Gustav spillede el-guitar. Michael skulle måske være med lidt senere.